

Forskningsprojektets start i Nymindegab.

Så længe hunden trænes op til en tre-timers prøve, vil den i langt de fleste tilfælde få anvist sporstart. I fagsproget kaldet Anskudsstedet. Her trædes der godt og grundigt i jordbunden med fødderne, der er endog ofte færtsko spændt under de trampende fødder. Der tilføjes også blod, som skal simulere et anskudt dyr. Anskudsstedet, sporstart, virker sammen med de første par meter af sporet som smeller for hunden. Det er her den indsnuser færtbilledet, den skal genkende og holde alle 400 meter.

Når træningen går videre mod 20-timers prøven, er det et must, at hunden kan gennemføre et opspøg, idet hundeføreren ikke længere får anvist anskudsstedet. Vi viser ikke længere hunden, hvor den skal starte, men beder den istedet om selv at finde et spor. Vi beder den ikke om at finde et foruddefineret spor, vi beder den bare om at finde et spor. Det samme gør sig gældende på en eftersøgning. Hvis dyret var alene, og der er konstateret sikre tegn på anskydning, er det vel ikke så svært for hunden at få identificeret, hvilket spor den skal følge. Hvis der derimod er tale om et dyr i flok, skal hunden være istand til selv at udskille det skadede dyr fra resten af flokken. Igen danner anskudsstedet rammerne for den fært hunden skal følge. Her er hår, blod, måske knoglestumper, og andet fra dyret, der tilsammen med klovafttrykket giver den fært, hunden skal følge. Igen kan man vel tale om at anskudssted og de første meter af sporet er smelleren; det der fortæller hunden, hvilken fært den skal følge. Her er det samme situation som før beskrevet: Hunden skal selv finde et spor. Vi har ikke noget vi kan trække op af lommen, for at fortælle hunden hvilket spor, den skal følge. Det må den selv finde ud af. Og det gør den så.

Når vi starter forskningsprojektet med at bede hunden spore på et GPS-mærket dyr, som ikke fejler noget, er vi jo nødt til at fortælle hunden, hvilket dyr vi ønsker, den skal følge. Vi præsenterer hunden for dyrets fært på en smeller, en steril klud der er blevet tørret af på dyrets duftkirtler, eller på kroppen, eller den bliver præsenteret for hår fra dyret, og beder den herefter finde et match.

Hvis ikke hunden har lært denne teknik, er jeg sikker på, at vi får en flok hunde, der "bare går på skovtur" uden at følge noget konkret, og så risikerer vi, at hundene bliver beskyldt for at være dårlige til at følge et spor, hvilket ikke passer.

Nymindegab.

I Nymindegab lavede vi et forsøg, som faktisk var et forstudie til denne problematik, og som vil komme til at indgå i forskningsprojektet med sit resultat.

I en stor sænkning i terænet lagde vi 7 forskellige spor, der hver repræsenterede en vildtart. Sporene blev langt med færtsko, men inden var klovenes trædeflader tørret af med en steril klud, som efterfølgende blev lagt i en plastpose. For at der skulle være nok til alle hundene, var der 6 klude i hver pose. Poserne var mærket med et bogstav fra A til G, og sporene var mærket af med et kulørt flag. Hundeføreren valgte en pose, hvorfra han/hun tog en steril klud; præsenterede kluden for hunden og bad den finde det spor, som matchede.

Ud af 25 hunde, var der 8 som startede på det rigtige spor. Da alle spor startede på en halvcirkel, gik ind til midten af sænkningen, hvor de krydsede hinanden i vilkårlig orden, og ud igen til modsatte halvcirkel, havde hundene mulighed for at "skifte spor" inde på midten. Ud af de 8 hunde som startede rigtigt, var der 4 som hoppede af inde på midten, hvilket betyder at kun 4 ud af de 25 gik det rigtige spor fra start til slut.

Det viser med al tydelighed, at de hunde som indgår i projektet først skal lære smellerteknikken.

Derfor vil der blive udarbejdet en manual på et træningsforløb, som hundene skal følge. Resultatet af træningen skal indføres i en logbog, så vi får et billede af selve indlæringen, og dette resultat kommer med som en delmængde af det samlede resultat, når vi engang når så langt.

